

Sygn. akt: I C 426/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
-----------------	-----------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 czerwca 2021 r. w G.

sprawy z powództwa **Akademii (...) Sp. z o.o. w S.**

przeciwko B. P.

o uznanie czynno ści prawnej za bezskuteczną

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4617 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania,

III. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 546, 30 zł (pięćset czterdzieści sześć złotych i trzydzieści groszy) z tytułu zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygnatura akt: I C 426/20

UZASADNIENIE

Powód Akademia (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. wniósł pozew przeciwko B. P. o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej w postaci umowy darowizny z dnia 18 października 2018r. zawartej przed notariuszem D. K. w Kancelarii Notarialnej w R., na mocy której E. K. przeniosła nieodpłatnie na rzecz pozwanej B. P. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w R., dla którego Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) wraz z przysługującym roszczeniem o zwrot udziału członkowskiego – w celu zaspokojenia wierzytelności powoda wynikającej z wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 6 maja 2019r., sygn. akt X GC 2640/18, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 28 sierpnia 2019r.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że przysługuje mu wierzytelność wynikająca z ww. wyroku w kwocie 26.781,70 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 4.957 zł. Powód nie uzyskał dobrowolnej zapłaty zasądzonych kwot, a postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie G. W. zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Na mocy opisanej ww. umowy darowizny dłużniczka przeniosła nieodpłatnie ww. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego na rzecz swojej siostry, co doprowadziło do pomniejszenia aktywów dłużniczki. Obecnie dłużniczka nie posiada żadnego majątku, który pozwoliłby na skuteczną egzekucję. Zdaniem powoda, na skutek zaskarżonej czynności prawnej dłużniczka stała się niewypłacalna.

(pozew k. 3-5v)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana wskazała, że E. K. zakupiła ww. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu w 2007r. za środki uzyskane z kredytu hipotecznego zaciągniętego w (...) na kwotę 180.000 zł. W księdze wieczystej została wpisana hipoteka na kwotę 306.000 zł. Początkowo mieszkanie było wynajmowane. Wskutek problemów rodzinnych i gospodarczych w 2017r. dłużniczka zawiesiła działalność gospodarczą, a następnie złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości. E. K. nie była w stanie podjąć zatrudnienia i spłacać kredytu. Pomoc zaoferowała jej siostra (pозwana), która przejęła spłatę kredytu. Chcąc zabezpieczyć interes siostry E. K. przekazała jej prawo do mieszkania w darowiźnie, mając na uwadze wcześniejsze zadłużenie i fakt, że kwota zadłużenia – wobec wzrostu kursu (...) odpowiada aktualnie wartości rynkowej nieruchomości. Jak wskazano zadłużenie z tytułu kredytu dodatkowo wzrosło po ustaniu tzw. wakacji kredytowych. Zdaniem pozwanej obecne zadłużenie wynosi ponad 211.000 zł, co odpowiada aktualnej wartości mieszkania, nadto zwróciła uwagę na konieczność uwzględnienia kosztów egzekucji oraz możliwość wzrostu zadłużenia. Przekazując ww. prawo w darowiźnie siostrze dłużniczka nie mogła działać ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, ponieważ żaden inny wierzyciel, poza wierzycielem hipotecznym, nie byłby w stanie zaspokoić się ze sprzedaży tego lokalu. Intencją dłużniczki było wyłącznie zabezpieczenie interesów siostry, wobec której miała długi i która zobowiązała się do spłaty rat kredytowych.

(odpowiedź na pozew k. 28-31)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2018r. powód Akademia (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. wniósł pozew przeciwko E. K. o zapłatę kwoty 26.781,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23 stycznia 2018r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Pismem z dnia 19 kwietnia 2018r. E. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty.

Wyrokiem z dnia 6 maja 2019r. wydanym w sprawie o sygnaturze X GC 2640/18 Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od E. K. na rzecz Akademii (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. kwotę 26.781,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23 stycznia 2018r. do dnia zapłaty oraz kwotą 4.957 zł tytułem kosztów procesu. W dniu 28 sierpnia 2019r. ww. wyrokowi została nadana klauzula wykonalności.

(dowód: pozew k. 9-10, sprzeciw od nakazu zapłaty k. 11, wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 6 maja 2019r. k. 12)

Z wniosku powoda, na mocy ww. tytułu wykonawczego, Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie G. W. prowadził postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą GKm 61/19 przeciwko dłużniczce E. K.. Postanowieniem z dnia 18 maja 2020r. Komornik umorzył ww. postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: pismo Komornika z dnia 3 lutego 2020r. k. 13, postanowienie z dnia 18 maja 2020r. k. 14)

Na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 18 października 2018r. przed notariusz D. K. prowadzącą kancelarię notarialną w R. E. K. darowała swojej siostrze B. P. do jej majątku osobistego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w R. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) wraz z przysługującym jej roszczeniem o zwrot udziału członkowskiego.

(dowód: umowa darowizny z dnia 18 października 2018r. k. 16-18)

W celu sfinansowania ceny kupna ww. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego E. K. zawarła w dniu 8 marca 2007r. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt hipoteczny nr KH/ (...), na mocy którego uzyskała kredyt w kwocie 180.000 zł indeksowany do (...) z terminem spłaty do dnia 14 września 2041r.

(dowód: umowa o kredyt hipoteczny nr KH/ (...) k. 34-39)

Wedle kursu (...) obowiązującego w dniu 24 lipca 2020r. saldo zadłużenia z tytułu umowy o kredyt hipoteczny nr KH/ (...) wynosiło 211.709,22 zł tj. 51.618,77 CHF.

(dowód: zaświadczenie z dnia 27 lipca 2020r. k. 44-45)

Celem zabezpieczenia roszczeń banku wynikających z ww. umowy kredytu w dziale IV. księgi wieczystej nr (...) prowadzonej dla ww. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu została wpisana na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. hipoteka kaucyjna umowna do kwoty 306.000 zł.

(dowód: odpis zwykły z księgi wieczystej nr (...) k. 40-43)

Po zakupie E. K. nie mieszkała w ww. lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w R.. Dłużniczka mieszkała w S., gdzie wraz z mężem prowadziła działalność gospodarczą. W 2015r. pojawiły się problemy finansowe, skutkujące w 2017r. zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej. Długi związane z działalnością gospodarczą wynosiły około 700.000 zł, zaś wierzytelności wynosiły około 300.000 zł. E. K. dochodziła roszczeń tylko wobec największego swojego dłużnika, zalegającego ze spłatą kwoty około 180.000 zł, natomiast na drodze sądowej nie domagała się zapłaty od mniejszych dłużników. Nadto, E. K. miała problemy rodzinne, złożyła pozew o rozwód. W 2018r. E. K. zamieszkała wraz z synem w ww. lokalu. Utrzymywała się ze sprzątania. Spłatę kredytu zaciągniętego na zakup mieszkania przejęła jej siostra B. P.. Umowa kredytu nie została wypowiedziana. Aktualnie, dłużniczka pracuje za minimalnym wynagrodzeniem za pracę, otrzymuje świadczenie z programu 500+ na jedno dziecko oraz alimenty w wysokości 1.000 zł. Nie posiada żadnego wartościowego majątku.

(dowód: zeznania świadka E. K. płyta CD k. 84)

Wartość rynkowa spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w R. według cen aktualnych wynosi 230.000 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłej sądowej z zakresu szacowania nieruchomości J. K. k. 96-116)

Pismem z dnia 25 maja 2020r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 26.781,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi, kosztami procesu oraz kosztami egzekucyjnymi w terminie 5 dni od otrzymania wezwania. W odpowiedzi, pozwana wskazała na brak podstawy do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 25 maja 2020r. k. 19, pismo pozwanej z dnia 3 czerwca 2020r. k. 20)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadka E. K., a także dowodu z opinii biegłej sądowej z zakresu szacowania nieruchomości.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dokumentów powołanych w ustaleniach stanu faktycznego. Zwrócić bowiem należy uwagę, że część spośród wymienionych powyżej dokumentów ma charakter dokumentów urzędowych (tytuł wykonawczy, akt notarialny, postanowienia komornika, odpis z księgi wieczystej) i w związku z tym korzystają one z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, których żadna ze stron usiłowała wzruszyć w trybie art. 252 kpc. Pozostałe dokumenty mające formę dokumentów prywatnych (umowa kredytu hipotecznego, zaświadczenie banku) nie budziły wątpliwości Sądu co ich autentyczności czy też pochodzenia wyrażonych w nich oświadczeń woli. Podkreślić bowiem należy, iż zaświadczenie o wysokości zadłużenia z tytułu kredytu hipotecznego zostało wydane przez osobę trzecią (bank) nie zainteresowaną bezpośrednio wynikiem niniejszego postępowania.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadka E. K. w zakresie dotyczącym jej sytuacji majątkowej i finansowej. W ocenie Sądu zeznania świadka były szczere, wewnętrznie spójne, a także nie budziły żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania.

Natomiast na podstawie art. 2352 § 1 pkt 4 kpc Sąd pominął wnioski dowodowe stron o zwrócenie się do Banku (...) S.A. z siedzibą w W. o wydanie zaświadczeń o aktualnym stanie zadłużenia E. K. z tytułu kredytu hipotecznego oraz wysokości dokonanej z tego tytułu spłaty. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z art. 104 Prawa bankowego bank jest obowiązany do zachowania tajemnicy bankowej, a kredytobiorca (E. K.) nie jest stroną niniejszego postępowania, nie zachodzi również żadna ze wskazanych w art. 105 Prawa bankowego podstaw do udzielenia sądowi informacji stanowiących tajemnicę bankową. Tym samym wnioskowane przez strony dowody są niemożliwe do przeprowadzenia.

Podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 527 § 1 kc, zgodnie z którym gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Dokonując oceny zasadności powództwa należy wyjaśnić, że na podstawie art. 527 kc można wyróżnić następujące przesłanki zastosowania skargi pauliańskiej: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) dokonanie tej czynności przez dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 4) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 5) działanie osoby trzeciej w złej wierze. Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie powyższe przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich wykazania co do zasady, spoczywa na wierzycielu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 września 2012r., V ACa 667/12, L.).

Przechodząc do kwestii merytorycznych stwierdzić należy, iż w toku niniejszego postępowania strona powodowa wykazała, że przysługuje jej względem dłużnika E. K. wymagalna wierzytelność stwierdzona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 6 maja 2019r. w sprawie o sygnaturze X GC 2640/18. Wierzytelność powoda obejmowała należność główną w kwocie 26.781,70 zł, odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 23 stycznia 2018r. do dnia zapłaty, a także koszty procesu w kwocie 4.957 zł.

Nadto, bezsporny był fakt dokonania czynności prawnej, której uznania za bezskuteczną domagała się strona powodowa. Do akt sprawy przedłożono bowiem kopię umowy darowizny z dnia 18 października 2018r. Na podstawie przedmiotowej umowy dłużniczka E. K. darowała swojej siostrze tj. pozwanej B. P. do jej majątku osobistego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w R. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) wraz z przysługującym jej roszczeniem o zwrot udziału członkowskiego.

Kolejną przesłankę skargi pauliańskiej stanowi pokrzywdzenie wierzyciela. Zgodnie z treścią art. 527 § 2 kc czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. W orzecznictwie na ogół przyjmuje się, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 kc oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000r., III CKN 554/98, LEX nr 52736; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lipca 2013r., I ACa 417/13, LEX nr 1349916). Zatem pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001r., IV CKN 525/00, LEX nr 53110; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2004r., II CK 367/03, LEX nr 174173; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lutego 2013r.,

I ACa 1438/12, LEX nr 1305972). Zgodnie z poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 marca 2001r. V CKN 280/00 LEX nr 52793 pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili jej zaskarżenia (wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej) (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 4 marca 2016r., I ACa 950/15, L.). Dla uwzględnienia skargi pauliańskiej konieczne jest także wykazanie, że czynność prawna dłużnika stanowiła *conditio sine qua non* jego niewypłacalności (choćby nie stanowiła ona jedynej przyczyny niewypłacalności). W wyroku z dnia 28 czerwca 2007 r. (IV CSK 115/07, L.) SN podkreślił, że istotne dla zbadania wystąpienia przesłanki pokrzywdzenia wierzyciela jest ustalenie, czy w przypadku niedokonania konkretnej czynności wierzyciel faktycznie zostałby zaspokojony. Powszechnie się przyjmuje, że o istnieniu pokrzywdzenia można mówić, gdy porównanie wartości prawa będącego przedmiotem kwestionowanej w drodze skargi pauliańskiej czynności prawnej i wysokości niespłacalnych wierzytelności przysługujących przeciwko dłużnikowi zabezpieczonych hipotekami na tym prawie, prowadzi do wniosku o niemożności zaspokojenia się powoda chociażby w części (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2011 r., IV CSK 99/11, L.). Należy przy tym mieć na względzie, że fakt ustanowienia hipoteki obciążającej nieruchomość będącą przedmiotem zaskarżonej umowy należy brać pod uwagę dla oceny tego, czy w wyniku zawarcia umowy dłużnika z osobą trzecią doszło w istocie do pokrzywdzenia wierzyciela w rozumieniu art. 527 § 2 kc. Może się bowiem okazać, że przyczyną nieefektywności ewentualnej egzekucji wierzyciela wobec osoby trzeciej (art. 532 kc) byłoby właśnie aktualne obciążenie hipoteczne ustanowione na rzecz innej osoby, korzystającej z określonych preferencji egzekucyjnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2015r., V ACa 137/15, L.).

Zgodnie z powoływanymi powyżej judykatami Sąd dokonał porównania aktualnej wartości rynkowej prawa będącego przedmiotem zaskarżonej czynności prawnej z wysokością wierzytelności zabezpieczonych hipoteką ustanowioną na ww. ograniczonym prawie rzeczowym. W dziale IV. księgi wieczystej nr (...) prowadzonej dla ww. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu została wpisana na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 306.000 zł celem zabezpieczenia spłaty kredytu hipotecznego nr KH/ (...). Przedmiotowy kredyt jest kredytem indeksowanym do (...). Z przedłożonego do akt sprawy zaświadczenia wystawionego przez kredytodawcę wynika, że wedle stanu na lipiec 2020r. saldo zadłużenia z tytułu umowy o kredyt hipoteczny wynosiło 51.618,77 CHF, co odpowiadało kwocie 211.709,22 zł. Z kolei, z opinii biegłej sądowej z zakresu szacowania nieruchomości wynika, że wartość rynkowa spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w R. według cen aktualnych wynosi 230.000 zł. Teoretycznie zatem wartość nieruchomości jest wyższa od zadłużenia zabezpieczonego hipotecznie. Zważyć jednak należy, iż zgodnie z przepisem art. 1025 § 1 kpc z kwoty uzyskanej z egzekucji zaspokajają się w pierwszej grupie koszty egzekucyjne z wyjątkiem kosztów zastępstwa prawnego przyznanych przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym; w piątej grupie należności zabezpieczone hipoteką, a dopiero w dziewiątej należności innych wierzycieli, którzy prowadzili egzekucję. W świetle powyższego z sumy uzyskanej ze sprzedaży ww. prawa przed wierzytelnością powoda zaspokojona zostałaby nie tylko wierzytelność wierzyciela hipotecznego, lecz również koszty egzekucyjne. Poza tym w świetle obowiązujących regulacji wydaje się mało prawdopodobne, aby w toku egzekucji uzyskano kwotę wskazaną przez biegłą. W myśl art. 965 kpc najniższa suma, za którą nieruchomość można nabyć na pierwszej licytacji (cena wywołania), wynosi trzy czwarte sumy oszacowania. Natomiast, jeśli pierwsza licytacja zakończyła się niepowodzeniem najniższa cena, za którą można nabyć nieruchomość podczas drugiej licytacji wynosi dwie trzecie sumy oszacowania (art. 983 kpc). Ponadto, należy pamiętać, że wedle art. 982 § 3 kpc jeżeli na licytacji nikt nie przystąpił do przetargu, a przedmiotem egzekucji jest spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, wierzyciel hipoteczny może przejść to prawo za cenę nie niższą od trzech czwartych sumy oszacowania. Zważywszy na powyższe oraz na charakter nieruchomości (mieszkanie w starym bloku), zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, należy przyjąć, że cena, za jaką nastąpiłaby licytacyjna sprzedaż ww. ograniczonego prawa rzeczowego byłaby niższa niż suma oszacowania. W przypadku sprzedaży za $\frac{3}{4}$ wartości uzyskana ze sprzedaży kwota (172.500 zł) byłaby niższa od wysokości wierzytelności banku zabezpieczonej hipotecznie. W świetle powyższego należało przyjąć, że gdyby została przeprowadzona egzekucja ze spornego prawa obciążonego hipoteką na rzecz banku to powód nie uzyskałby zaspokojenia nawet w części. Stąd też, stwierdzić należy, iż niezależnie od dokonania darowizny, powód i tak nie uzyskałby zaspokojenia swojej wierzytelności ze spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu. Skoro zatem nie

doszło do pokrzywdzenia powoda jako wierzyciela, to bezprzedmiotowe było roztrząsanie dalszych przesłanek skargi pauliańskiej o jakich mowa w art. 527 kc.

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 527 kc a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszy spór powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.617 zł, na co składały się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej obliczonej od wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu (3.600 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), a także zaliczka na poczet opinii biegłego (1.000 zł).

Na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 5 ust. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od powoda w stosunku w jakim uległ na rzecz Sądu Rejonowego – Skarbu Państwa w G. nieuiszczone koszty wynagrodzenia biegłego, które zostały tymczasowo wypłacone ze Skarbu Państwa. Zważyć należy, iż koszt opinii biegłego wyniósł 1.546,30 zł i tylko do kwoty 1.000 zł został sfinansowany z zaliczki wpłaconej przez pozwaną.